

IN DEN SNEEUWSTORM.

In het groote Zoniënbosch, dat zich uren ver in de Zuid-Oostelijke richting van Brussel uitstreckte, stond een kleine leemen hut, bouwvallig, met versleten dak.

Het was op het einde der maand October. De wind loeide, het water gutste bij stroomen neer.

Het gras lag er bruin en verfletst, verbor-gen onder hoopen der neergeworpen blade-ren. Alles was doortrokken van kil nat.

Een droevig, angstig, in zich getrokken le-ven, voor de arme bewoners der wouden, welke hun eentonig leven sleten in de een-zaamheid, gedachteloos, daar gansche dagen zittende mijmeren bij het houtvuur of om-dolend, druipend van den neerzweependen regen, rillende in den kouden wind, de leden gebroken en verkleumd.

Het is vier uur in den namiddag; door de ruimte jagen inktzwarte wolken, over de top-pen der bewogen boomen heen, welke elkan-der als schijnen aan te vatten, terwijl er een ijselijk gehuil als uit onzichtbare muilen op-stijgt.

Door dit zwarte hangt de schemering reeds rondom de knoestige, met mos bewassen en met de slingerplanten omkronkelde stammen der beuken, eiken en abeelen.

Geen enkel stuk wild bemerkt men dat er anders zoo talrijk krioelt; het zit verscholen in holen en spelonken.

En terwijl het stormde, lag in de schamele hut een man uitgestrekt op een sponde van mos en bladeren, een misvormd wezen. Door een spleetje tusschen de ruwe doeken, die

voor het venster hingen, drong een licht-straal, en viel hem op het vermagerd gelaat, beenderig en zoo bleek als was.

De oogen waren gesloten, zwart omrand en diep in het hoofd getrokken.

De kin was puntig, de lippen dun en droog. De lijdende scheen langzaam te ademen.

In het hutje was alleen armoede. Slechts een houten bank en een ruwe, kleine tafel be-merkte men. Deze laatste was dicht bij de armoedige legerstede geplaatst om het kopje drank, dat zich daarop bevond, in het bereik te stellen der hand van het rampzalige wezen.

Verder bemerkte men er nog wat ouden huisraad. In een anderen hoek van het kleine vertrek bevond zich nog een ander bed van mos en bladeren, een bewijs, dat deze ver-worpling hier niet alleen leefde.

Eindelijk opende de man de glanslooze oogen, gebroken door de ziekte, waar men een miserie las van weedom, een bestaan van hopeloos lijden en strijden.

Hij loosde een zucht.

— O, God, murmelde hij, en het dochter-ken dat niet afkomt! het arme, lieve doch-terken!

De straal gleed hem nu over het gelaat dat akelig uitkwam in het donkere...

En uit de oogen viel er een traan, lang-zaam, geheimzinnig...

En zijn arm, ontvleeschd, trok hij van on-der eene versleten deken; een bevende arm en met de knokige vingers droogde hij die traan af.

— Neen, niet schreien... het dochterken

kon komen, en ze mag het niet bemerken... moed hebben, Hans, moed... ach, 't zal wel beter gaan...

En na eenige oogenblikken murmelde hij weer:

— Moed?... Ja, Hans had moed, toen ze genas... Zij, dat goede kindeke... toen hij met haar leefde in de eenzaamheid, hij voor haar het voedsel bezorgde te midden der natuur van het vrije woud; toen hij nog het wild kon najagen, en met haar droomde, hoopte, haar beminde... Moed? Ja, moed had hij als toen hij nog kloek was, niet neergeslagen werd op het ziekbed, maanden en maanden lang, als de ellende hem nog niet had uitgeput; wel was hij arm, maar toch zoo gelukkig, daar waar hij zich terug getrokken had van de hooge wereld, die hem zoo had doen lijden.

Afgemat zweeg hij nu, en de drie vervolgen jaren gingen den armen Hans, den eens zoo vervolgden en diep geschokten, den droomerigen en liefdevollen hofnar van Karel V door den geest, terwijl hij verlaten, uitgeput, in dat hutteken lag; hij herleefde die dagen van wanhoop, wanneer hij zijn geroofd dochterken opzocht, dagen en dagen lang en ze eindelijk na weken foltering, vond, zinneloos, in eene hoeve.

En dan was hij met die Blanka, die waanzinnige liedjes zong, heengegaan, plots; met haar die den waanzin had in het oog en den geest. Hij was alleen gaan leven, haar verzorgend, haar dienend. Hij had haar, door liefde en opoffering, de rede, het verstand weergeschonken. Ze leefden arm, doch in een hemel van gelukzaligheid.

En als die arme, die soms toch nog aanvallen kreeg van waanzin, met het vallen der bladeren en het botten van het loover, of als het donderde of wanneer de hemel zoo zwart was, als die arme maagd soms dacht aan het verleden, deed hij zich geweld aan, jokte en lachte, zooals vroeger.

Hij zocht haar overal de schoonste bloemen, versierde er hare lokken mede; hij plukte haar de rijpste boschvruchten, ving voor haar de schoonste vogeltjes, bracht haar soms lekkernij mede, wanneer hij naar de stad trok, om er eenig vlechtwerk, dat ze beiden maakten, te verkoopen en eenige aankoopen van kleeding te doen of wat keukengerief.

Wild hadden zij in overvloed; meel kregen ze van de boeren voor bewezen diensten.

Zoo leefden zij tot hij ziek viel, en bij dag en nacht door zijn dochterken moest worden opgepast, zij geen oogenblik weg kon.

En de winter naderde, de nood was ten top gestegen, en hij kon zich niet oprichten. Moest hij zoo den winter doorbrengen, dit ware de dood... Sterven van armoede!

Hemelsche barmhartigheid, dat kon niet. God was zoo goed en de Almachtige zou hen redden.

En dat vreesde hij nog zoo erg niet. Doch de onstuimige Octobermaand had den geest van zijn kind weer een weinig omneveld. Soms verwarde zij in hare denkbeelden, en als ze daar uren zat te droomen, zweefde weder die vreemde glimlach over hare lippen. Zij neuriede een lied uit vroeger dagen.

Sinds den middag was zij heengegaan om krachtig voedsel, om wat hulp te zoeken.

— God! smeekte hij, en vouwde de beven- de handen, laat haar wederkeeren! Ik ben zoo angstig. O, dat haar toch niets overkome, en red haar van de duisternisse des geestes, van die kindsheid, die weder op haar neervalt. Heere! laat een einde aanbreken aan al ons jammeren; dat het licht worde in ons leven, zonnelicht, en dat weer vogelen zingen in ons gemoed en bloemen geuren.

Met een glimlach op de lippen en een genster hoop in den matten blik, sloot hij weer de oogen.

Het werd donkerder.

Buiten loeide steeds de wind, mijdiger en blies zoo fors, dat het hutteken op zijne grondvesten wankelde.

— Blanka! Waar blijft gij, Blanka? murmelde de zieke.

En Blanka kwam niet.

Intusschientijd streed Blanka met den wind; de regen zweefte haar op het lichaam; hare kleederen waren geheel en al doortrokken.

De lokken hingen haar in elkaar gekleefde vlechten op den rug, sloegen haar op de kaken, door de hevigheid van den wind.

De bleekheid van haar gelaat kwam hevig uit op het sombere, op het tragische der natuur en het verhakkelde en donkere der kleeding. Haar oog draaide wat wild onder de donkere wenkbrauwen.

Met de handen drukte zij iets onder een versleten manteltje tegen het hart aan: voedsel, bloem en spek, haar door medelijdende

menschen geschonken.

Zij ging gebukt, strijdend tegen de losgebroken elementen. Zij ging werktuigelijk, niet meer lijdend door de gewoonte van steeds te lijden.

Soms bleef zij hijgend staan leunen tegen den stam van een boom. Zij huiverde. Dan dwaalde plots weer dat geheimzinnig lachje om haren mond. Ze kreunde als een kind, lachte soms, keek op, verwilderd, de magere kaken gespannen, naar de omstuimige wolken.

Raven vlogen voorbij, krassend, onheil voorspellende, en bang ijde ze voort.

— Bang... ik ben zoo bang, zuchtte ze.

Hare haarlokken slierden haar na, opgezweept door den wind.

Het was al geheel en al donker, wanneer zij aan de hut kwam, waarin de zieke gebochelde lag te kreunen en op zijn kind riep, bang dat er een ongeluk gebeurd was.

Toen zij binnentrad, snel als eene hinde, slaakte hij een kreet van vreugde en stak de armen uit.

— Blanka, dochterken, sprak hij met zwakke stem.

Zij legde de eetwaren op de tafel, liep op hem toe, legde de armen om zijn hals, bang...

Hij voelde aan hare handen.

— Koud, gij hebt koude, kind?

— Och, de wind huilt zoo wreed en de regen valt zoo ijskoud neder, vader...

— En de weg was lang, niet waar, zuchtte hij.

— Niets... dat is niets!

En inniger legde ze het hoofd in zijn arm.

— En gij zijt vermoeid, sprak hij, liefdevoller hare handen drukkend, en haar zoenend op het natte voorhoofd.

Zoo ver, en de weg zoo lang, en het is koud! prevelde hij.

— Vader, ik heb voedsel meegebracht!

— Zoo jong en teeder. De handjes zijn versteven, de wangen als marmer, de haarlokken doornat... Och, och, mijn kind, mijn Blanka... ik... kan niet op!

Hij wilde uitbreken in snikken, maar hij bedacht zich plotseling. Hij beet op de tong, op de tanden, om het verkropte gemoed te beletten de tranen uit de oogen te doen rollen. Hij richtte het hoofd op en wilde glimlachen, doch die glimlach wilde over zijne lippen niet zweven en verstierf in een droef

gekreun.

Hij gleed met de vingers over haar voorhoofd, over hare wangen, kin en handen.

— Niets, dat is niets, stamelde ze. Dat alles is voor het goed vaderken, en...

Dit zeggende, richtte zij zich half op. Hare handen steunden op de bedsponde. En zij staarde met strakke oogen voor zich heen naar het donkere van eenen hoek, als ontwaarde zij er onzichtbare wezens; de lippen waren half ontsloten.

Dit bemerkte hij in de duisternis, waaraan hij gewoon was, waarin hij reeds al de omtrekken van den minsten vorm onderscheidde.

Zij staarde voor zich heen.

Zij prevelde, teeder, zoet...

— En... dat vaderken, hij is... is... Haha-ha, lachte ze plots wild, en dan weer staarde ze voor zich heen, star en loosde een zucht.

Hij sidderde...

— Hahaha, hoort ge de raven krassen? kreet het meisje. Zij komen af, de zwartkoppen, op ravenzwarte wieken, met oogen als kolen. Zij pikken de harten open met hunne onmeedoogende snavel, de harten der geliefden! Hé, trek er vezels uit... Hier is mijn hart. Pikt, hongerige raven... Kras, kras, kras!

Zij kraste als een raaf, sperde de handen uit tot klauwen en ging zich dan bang verschuilen in eenen donkeren hoek der kamer.

— Blanka! smeekte de schreiende vader. Blanka! o God, die op het kruis leed voor de menschheid, bij uwe heilige wonden, ik smeeek u... Blanka, kindeken!

En toen, van uit den hoek, zei ze:

— Bang, ik ben bang, vader, en bevend rees ze op, en naderde dan langzaam den rampzaligen bultenaar, die zich poogde op te richten.

Zij sloeg de armen om hem, zijn naam stamelend en dan haar toestand besefkend en tot het volle verstand weerkeerend, brak ze uit in snikken.

Lang hielden vader en dochter, de twee geslagenen van het leven, zich omkneld. Slechts iets glansde er in hun donker bestaan: de liefde, de genegenheid.

's Anderendaags was het dezelfde toestand, dezelfde strijd om wat brood. De zieke verbeterde, noch verergerde; het scheen of Hans was uitgeput door bekommernis en ellende.

Blanka had nog steeds dezelfde aanvallen

van waanzinnigen angst. Soms, bij het lijdensbed, brak ze uit in een schaterlach en begon te zingen.

Zoo sleepten de dagen voorbij, droevig en zwart. Al de bladeren waren door de najaarswinden reeds van de kruinen der boomen geschud geweest en overal lagen ze verspreid in het slijk en opgehoopt tusschen de eiken boschjes.

Alleen de eiken, machteloos geschud, deden hunne bruine bladeren reutelen onder den adem der winden.

Toen kwam de winter aan, met het begin van December. De lucht werd, na eenige dagen vorst, welke de aarde eene harde korst had gegeven, vuil grijs. Op een nacht lag de aarde als met eene witte spreid bedekt; blanke donzige sneeuw vlokte op de takken der boomen, en het woud was als herschapen in een tooverpaleis met lelieblanke gewelven, waar achter de zon bloedrood oprees en schitterende robijnen deed fonkelen.

En toen was het nijpende ellende bij de arme woudbewoners geworden. Hans lag nog uitgestrekt op de sponde; Blanka gaf steeds teekens van waanzin, en weende toen de zinneloosheid haren geest niet beneveld had.

De eetwaren waren uitgeput; niets meer. Zij hadden honger en Blanka zat te turen in de flakkerende vlammen van het haardvuur, waarop ze nu en dan een takje wierp.

Soms nam zij de laatste harde korst brood, die haar in den schoot lag en beet er onwillekeurig een stuk af.

En dan, terwijl de vlammen in het duistere vertrek hunne vale glanzen deden laaien,

tuurde ze in de vlammen.

Zoo bracht ze den nacht door.

Soms riep Hans haar met bevende stem,

En dan neuriede zij plots:

— Ja, vaderke, ja...

En mijn bruidegom is zoo edel

Als de sneeuw en zonneglans.

— Vaderken, luister eens! kreet ze plots. Hoort ge daar buiten die tonen klinken? Kinderen zingen er liederen van liefde, ze treden gansch in het blank gekleed. Zij glimlachen mij toe en strooien bloemen, myrthe, rozen, viooltjes, jasmijn... Hoe schoon, hoe edel schoon!

En Blanka sprong op, verheugd, en staarde ten gronde.

— Wat pracht van bloemen en wat edele geuren! En dat is alles voor mij... Hopsa, jonkers, en gij, edele dames, buigt en zingt! Hopsa, gij allen, edele landjeugd! Zwaait bloemen en festoen! Laat de zangen schallen met het gekweel der vogelen... Groet mij... ik ben de godinne der Mei. Hahaha!

En zij viel op de knieën, bracht de handen aan het hoofd en deed alsof ze zich met bloemen de lokken versierde. En dan schaterde ze. De vader riep op zijn dochterken:

— Blanka, ik heb dorst... dorst!

Buiten joegen sneeuwgolven op het bouwvallig hutteken.

— Ik heb dorst! kreunde de vader. Blanka!

— Hahaha! koningin des wouds! schaterde ze.

VIJFTIENDE HOOFDSTUK.

IN DE HUT.

Het was daags voor Kerstmis. Het winterde nog even fel voort, doch sinds eenige dagen sneeuwde het niet meer. Gelukkiglijk, want de sneeuw bedekte den grond in het woud, op de wegen twee tot drie voet dik. In de ravijnen, integendeel, was ze hier en daar, tot een laag van één meter opgehoopt.

De zonne had geschitterd in het diepblauw des hemels en als millioenen diamantjes schitterden de sterren in het blanke hermeline, dat de takken der boomen bedekte en ze een fantastischen witten looverdos gaven.

Op de hoeve, aan den zoom van het woud gelegen, waren, rond negen uur in den mor-

gen, drie mannen verschenen, in zwarte mantels gewikkeld, doch levenslustig, de kaken rood van koude.

Twee waren flink gebouwde kerels; de derde een gekromde, met satanisch gelaat, die soms grinnikte, terwijl de schelmsche oogen guitig glinsterden.

Hij huppelde vooruit in de sneeuw en lachte, terwijl hij de armen naar de hoeve uitstrekte:

— O, hemelsch visioen van warme melk, smakelijk brood en hesp met eieren; mijn grillende maag zend u een broederlijken groet.

En hij begon een dans in de sneeuw te flikkeren op het voorhof.

Doch dit rumoer, die overrompeling van zijn domein, moest niet in den smaak vallen van den weledelen en gestrengen heer Bandhond, welke, aan den hals vastgeketend, uit zijn paleis, een houten blok, schoot en, de oogen in vuur, eerst de tanden liet zien, al brommend, om daarna zoo luid beginnen te blaffen, dat het heinde en verre in de eenzaamheid weerklonk.

Op dit oogenblik werd het deurken der hoeve geopend en een warm-ingedoffelde pachteres verscheen. Zij zette groote en nieuwsgierige oogen op.

De gekromde kreet:

— Hé, vrouwken! wilt gij de eer genieten drie reizigers, tegen betaling van klinkende munt te spijzen, te laven en zich aan uw vuurtje te laten warmen?

Alle drie waren reeds tot aan de deur getreden. De hond blafte maar gestadig.

— Spits! Spits! kreet de vrouw en gaf het dier een schop.

— De hond is waakzaam en u getrouw, schop hem dus niet, vrouw, zei de gekromde.

— Komt maar binnen, sprak de vrouw. Geen enkel Vlaamsche ziel weigert de gastvrijheid, bijzonderlijk met zoo een helsch weder.

— Dat is braaf, vrouwtje, sprak de kromme.

— Gij zijt zeker reizigers? vroeg ze, terwijl allen binnentraden en zij de deur sloot.

— Wandelaars, vrouwtje. Bewonderaars der natuur... poëten in den geest! Hahaha, lachte de kleine voort en ging met de twee anderen naar het knetterend vuur, dat er lag te flakkeren met groote vlammen en eene

weldadige warmte verspreidde.

— Dat begrijp ik niet, antwoordde het vrouwtje.

— Best, bazinne, zei toen de knapste van allen, de lucht is gezond. Sinds den vroegen morgen vertrokken wij uit Brussel, om zoo wat ongehinderd rond te zwerven. De eetlust is gescherpt. Wat hebt ge op te dienen?

— Hesp met eieren! zei de pachteres.

— Opperbest! jubelde de bult.

Een kwart uur later zaten de drie reizigers, Keizer Karel, Wonderhoorn en Jochem de nar, lustig te smullen rond de welvoorzene tafel. De bazinne at mede en lachte hartelijk. Want de bazinne had een hartelijk, lachend gelaat.

— Gij moet toch wel drommels gek zijn om met dit duivelsch weer door de velden te draven. Een ander mensch zet zich achter het vuurken. Zie mijn man maar eens. Die bromde gister acht uur lang, omdat hij heden naar de stad Brussel moest gaan. Maar 't is waar ook, gij zijt droomers, po... po... Hoe noemt ge dat ding ook?

— Poëten, vrouwtje.

— Juist zoo... zoo'n zonderlinge namen kan ik nu toch niet onthouden, al ben ik niet dom.

De vrouw werd zeer babbelsuchtig. Ook lachte en babbelde zij haar buik vol. En zij wauwelde voort, terwijl hare drie gasten aten en dronken.

— Hier, een uur in 't bosch, woont er ook zulk een poëet, zei ze.

— Een poëet, boerinneke?

— Ja, een vijftigjarige... een zooals gij bijna, manneken! zei ze tot Jochem. Vergeef mij, er u te doen aan herinneren, maar ook kreupel.

— Dat doet niets, vrouw... Vrouw, hoe is uw naam?

— Mijn naam is Petronella Kriekensteen, terwijl ik, volgens mijn man, den naam draag van Sempertot.

— Dus, vrouw Sempertot, daar geef ik den brui aan omdat ik krom ben. Ik lach met de menschen. Ik ben eene uitzondering. Daar ben ik fier op. Bah, dat doet er niet toe! En die poëet?

— Een arme gebochelde die er alleen woont met zijne dochter.

— Een dochter?

— Ja, zoo'n schoon, prachtig en edel meis-

je, die hij zoo bemint en die half zinneloos is.

— Half zinneloos ? vroeg de keizer.

— Ja, zij zijn zoo arm, omdat de vader, die werkte voor zijn goed kind, ziek is gevallen sinds weken. Och, ze waren zoo goed. Voor een week kwam ze hier nog. Dan plots — ik gaf ze wat melk te drinken, — begon ze in een gesprek te lachen en liedekens te zingen. Ze zingt zoo schoon, liedekens, waarin alles van liefde spreekt. Dat is zoo roerend schoon, dat het is om de tranen uit de oogen te persen. Och arme, daar was toen geen voedsel meer in huis. Zij komen van de stad.

De aandacht van den keizer en den minnezanger was gewekt geweest door deze woorden.

— En kent gij den naam van het meisje en den armen bultenaar niet ? vroeg Wonderhoorn.

— Ja, eens vroeg ik dien naam. Och, ze weende toen ze mij dien zei. Het was vóór den herfst. Vroeger, als de vader goed was zei ze goeden dag en daarmee uit.

— En haar naam ? vroeg de keizer.

— Haar naam is Blanka.

— Blanka ? vroeg de keizer, en een rimpel van nadenken verscheen hem op het hoofd.

— Ja, Blanka. Zij moet bemind hebben, dat is zeker, en zinneloos zijn geworden van liefde.

— En den naam van den vader ? vroeg de vorst.

— De vader heet Hans. Stelt gij belang in hem ?

— Ja, ja, vrouwtje hernam de keizer, nam een teug melk en bleef dan een oogenblik nadenken.

Hans... Blanka ? dacht hij. Geen twijfel. Dat is mijn vroegere hofnar, de edele ziel, met zijne dochter... Dat zijn de sinds lang verdwenen ongelukkigen. Arm, zinneloos...

En hij schudde het hoofd.

Hoe Jochem de bazine deed schateren door zijn pret, wat kluchtige zetten hij uit zijn brein putte, toch bleef, gedurende het maal, de keizer nadenkend.

Zijn besluit was genomen. Hij zou den ouden hofnar, die zoo plots was verdwenen, opzoeken, hem ondersteunen en uit zijn droevigen toestand helpen.

En het arme meisje, zinneloos !

Gewis het gevolg van de laffe schaking. Hij betreurde het den dader niet te hebben

opgezocht en voorbeeldig gestraft.

— Vrouwtje, sprak hij tot de bazine. Lig de hut van den zieke diep in het woud ?

— Oh, ja, een eindje weegs, een boog-scheutje.

— Zoo, ligt de sneeuw er dik ?

— Dik en niet dik. Ik denk wel dat gij tot daar niet zult gaan. Gij zoudt kunnen verloren loopen, en met de sneeuw zijn de everzwijnen gevaarlijke kerels.

— Ja, wij zijn zinnens toch een wandeling in het bosch te wagen, vrouwtje, hernam de vorst, en gij zult zoo goed zijn, niet waar, ons op den goeden weg brengen ?

— Dat zal ik, heerschapp, maar, ik verklaar u, warm u maar eerst goed aan 't vuurtje en eet u dik, want gij zoudt kunnen verloren loopen, en 't is er bliksems koud.

Na een half uurtje nog met de vrouw te hebben gekout, vroeg Karel :

— Bazine, hier in het dorp wordt zeker wel eene Kerstmis gevierd ?

— Natuurlijk, heerschapp.

— Gaat gij er heen ?

— Dat zou er nog aan mankeeren, als de Godmensch geboren wordt... Dat is morgen de groote feestdag voor ons, boeren. Iedereen gaat er henen.

— Welnu, daar zullen wij misschien elkan-der wederzien.

— Dus, dat ge niet naar de stad gaat ? Maar, waar zult ge dan den ganschen nacht blijven ?

— O, breek u daar het hoofd niet mede, vrouwtje... En nu, ziehier, dat is voor het ver-teer.

En dit zeggende, reikte hij het vrouwtje twee goudstukken.

— Daar, Petronel. Die gouden «Carolus-sen» vliegen hier alle dagen niet om. Wees lustig en vroolijk met het Kerstfeest. En nu, op weg.

Een oogenblik later toonde zij hun den te nemen weg aan.

Frisch en opgewekt waren ze en ademden gretig met volle longen, de vrije lucht in.

De sneeuw lag nogal dik en kraakte onder hunne voeten.

— Dat boerenfolk gaat me, sprak de minnezanger. Openhartigheid en vrankheid in het spreken.

— Ja, dat ligt in 't karakter, antwoordde Jochem. Drommels, alhoewel het zonneke

— Om 's hemels wil, genade!...

schijnt, is het toch maar bliksems koud. Ik geloof dat mijn gevel, mijn neus, als een radijsken is, zoo rood, en dat mijn kaken het uitzicht hebben van reusachtige pruimen! Ik voel zelfs een traan aan het toppunt van mijn gevel hangen. Ai, ai, en de ooren, die zijn als stak men er met spelden door. Ba, wat geeft het? Ik denk dat er sukkelaars zijn, die nog meer koude hebben. Ons wacht toch een lustig morgen, goed voedsel, vleesch en drank... Komaan, Jochem, zing maar op in dat barre landschap, te midden der doode natuur.

En hij floot een deuntje.

Zijn joligheid verdreef de ernstige stemming van den keizer en den minnezanger niet, die nu sneller, in gedachten verdiept, voortstapten.

Zij gingen zoo snel, dat Jochem na een vijftal minuten, hijgend bleef staan, de armen smeekend opstak en kreet:

— Om 's hemels wil, genade!... Wat misdeed ik u?

Hij zei dit zoo droevig en smeekend, dat zijne twee reisgenooten hem plots angstig aanstaarden, doch glimlachten als zij de vieze uitdrukking bemerkten.

— Wat is er Jochem?

— Heeren, ik smeeek u... gij stapt lijk molenpaarden... mijne beentjes zijn zoo kort, en bij elken stap geraak ik verward in de sneeuw. Ik ben zoo moe, en 't is of ik in het midden van den zomer ben, zoo loopt het zweet me van het gelaat. Mijn arm voorhoofd en kaken schreien om medelijden.

— Ja, nar, sprak de vorst. Gij hebt gelijk. Ik zelf ben vermoeid. Komaan, vertragen wij wat den stap.

— Best zoo, en dank u, meester. Waarom plots zoo mijmerend op deze reis?

— Waarom? Och, de beelden der twee arme wezens zweefden me, in al hunne ellende, voor den geest. Het zijn, ik ben er zeker van, Hans en zijn dochter. Hans was uw voorganger.

— Arme man, zei Jochem. Ik hoorde er van spreken in het paleis door de lakeien. Hij was erg bedroefd.

Zij waren reeds diep in het woud gedrongen.

Rondom hen strekte zich de sneeuw uit, zoover het oog reikte, blank. Hier en daar teekende er zich het kreupelhout, als onder begraven, zwart op af, alsook de stammen der boomen. De eikenstronken schenen eene pruik te hebben gezet op den knoestigen kop, waarop eenig gedroogd riet stak.

Zij traden weer verlustigd voort.

Na eenige oogenblikken kwamen er wolken opdagen uit het Noorden, grauwe wolken, die langzaam voortrolden.

— Eh! zonsverduistering! lachte Jochem. Als we nu maar geen karrevracht sneeuw op den nek krijgen. Dit zou waarlijk te wreed wezen. Dan kregen wij een natuurlijk berenvel om de leden.

Karel keek onrustig naar het ruim.

En waarlijk, 't was een sombere stoet van wolken, welke over de takken der boomen kwam aangerold, reusachtig groot, en die in de verte verdwenen achter de takken.

Over de sneeuw vloog nu als een sombere schaduw.

De wind begon op te steken.

— Hé, daar begint het te huilen... hoor, hoe de takken tegen elkander kletsen! kreet Jochem.

— Wat denkt gij, als wij terugkeerden?

— Terugkeeren? vroeg de keizer. Ik denk dat we dichter bij de hut genaderd zijn, dan wij reeds verwijderd zijn van de hoeve. Het ware dus een nuttelooze zaak. Ik ook begin eene sneeuwvlaag te duchten.

— Het beste is dus, den stap te verhaasten, hernam Jochem. Waren mijne beentjes maar wat langer! Hemelsche barmhartigheid! ging hij voort. Hoor, hoe het huilt! Kijk, de hemel overtrekt geheel en al. Het zijn zwarte, dreigende wolken. Aanstands openen zij de muielen en sneeuwlawienen storten neder.

Nauwelijks had Jochem deze woorden uitgesproken, of de sneeuw begon neer te warrelen, eerst wat dun gevlokt, doch daarna zeer dicht.

Terzelfdertijd stak de wind heviger op.

Het werd zoo donker als bij schemeravond.

En door de lucht ging er nu een geraas en getier, een ijselijk tempeesten. Het was, of

gansch de hel losgebroken was.

Tegen den sneeuwstorm in, gebukt, geheel en gansch, gingen onze drie reizigers nu. Het was hun onmogelijk een woord te spreken.

Als schimmen, nauw zichtbaar, gleden zij door de neerwarrelende vlokken, elkander najaagend. En de wind zweepte de vlokken zoo onstuimig voort, woelde er zoo wild door dat ze warrelden, holden als sneeuwgolven opgezeept, neergeslagen, steeds in jagende vlucht.

— Hemel! dat is niet om uit te houden! kreet Jochem.

Zij hadden zich in hun mantel gewikkeld, doch stapten steeds voort.

— Laat ons een oogenblik stilstaan, sprak Wonderhoorn. Alles wel nagedacht, we zijn niet van den rechten weg afgedwaald, en kunnen niet ver van de hut zijn.

— Dat denk ik ook, sprak Jochem.

Zij bleven stilstaan, doch bemerkten niets. Intusschientijd huilde en tierde de sneeuwstorm nog heviger. De eene sneeuwbaar rolde na de andere onder de boomen, rond de stammen en werd steeds, over het kreupelhout heen, voortgezweept door den razenden wind.

**

Terwijl de keizer en zijne twee makkers zoo fel streden tegen den sneeuwstorm, was het in de hut maar droevig gesteld met Hans. Blanka had besloten uit te gaan, om medelieden te gaan afsmeeken, toen de sneeuwstorm losbrak. Toch wilde zij voortijlen, doch Hans belette het haar.

— Blijf, kind, smeekte hij, gij zijt te zwak. Hoor, hoe de winden huilen. Het weze zoo; leg uw hoofd aan mijn hart. Wij zullen sterfen, doch om te ontwaken in luister en glans, verre van rampen en ellende.

— Vader! smeekte Blanka.

— Dochterken, zeide hij, en drukte haar inniger aan het harte. Wij hebben eervol geleden. Roemvol zullen wij verrijzen.

Buiten huilde het tempeest voort.

De sneeuwgolven bestormden verder het hutteken.

— Vader! kreet Blanka, bang bij elk windgehuil. Oh! dat sta ik niet meer uit!

— Blanka, stil, wees stille. Gij zijt mijn eenigste dochterken... Wees stille!

En Blanka verborg haar hoofd in zijnen arm en begon te bidden.

En de arme Hans smeekte, het oog be-
traand en met wanhoop in de stem :

— Heere, uw wil geschiede op aarde als in
den hemel. In uwe handen bevelen wij onzen
geest... Blanka, kalm en gelaten wachten wij
den dood af, hopende uwe goede moeder we-
der te zien in het rijk van liefde. Dochterken,
daar zullen wij bekroond worden met bloe-
men. Engelen zullen er het lied van welkom
en eeuwige vreugde aanheffen. En zie, te mid-
den van stroomen licht, vliegt uwe juichende
moeder op ons toe. «Blanka!» gilt ze. En de
gelukzalige neemt u in de armen en voert u
op tot den troon van den Allerhoogste, wiens
goddelijke Zoon zoo veel leed voor de men-
schen op het kruishout... Zij knielt voor God
en zegt:

— Heere, hier is mijn dochterken, dat zoo
veel leed in het leven, schenk haar de eeuwige
gelukzaligheid, want zij was eene martelares
op de wereld.

En in zijn goedheid, wenkt de Heer de en-
gelen, die toevliegen op lelieblanke wieden,
en bloemenkransen in de handen houden, en
zij kronen er mede, u, mijn Blanka! En men
zingt het triomflied der verlossing. Alleluia!
Alleluia!...

Hans zweeg.

Een hemelsche glans vloog over zijn gelaat,
en iets heiligs schitterde in zijn oog.

Hij stak de handen op als in begeestering
en als gestaafd door een visioen.

Buiten loeide de wind, akelig.

Het vuur in den haard was uitgedoofd.

Het werd donker in de hut.

Hans en zijne dochter, innig tegen elkaar
gedrukt, spraken geen woord.

— Vader het is zoo koud, zuchtte plots
Blanka, en eene rilling voer haar door het
verkleumde lichaam.

— Christus, wiens geboortefeest men he-
den viert, werd geboren in een stal, tusschen
os en ezel... Straks weergalmt, door den
sneeuwstorm, het hosannah der verlossing der
menschheid.

En Blanka zweeg weer eenige stonden.

Het werd donkerder in het hutteke, waar
steeds eene schemering heerschte.

— Honger! ik heb honger! kreunde Blan-
ka en richtte zich halfop, akelig bleek, in het
donkere. Hare oogen glinsterden van ellende,
ontbering.

— Ach! kreet ze... ach!

Het hoofd der arme lijderes zonk langzaam
op den boezem van den zieken vader, wiens
hart werd als in stukken gereten; doch open-
lijk mocht hij de smart niet toonen.

Het zou wel de laatste nacht wezen, dacht
hij en luisterde naar het huilen van het tem-
peest, doch, al luisterende en neergedrukt
door de duisternis, verslapten zijn denkbeel-
den.

Het duizelde en schemerde hem voor de
oogen: hij kreunde.

Toen hief Blanka het hoofd op. Hare oogen
waren vol tranen.

— Och, God, zal er dan geene redding op-
dagen, geene? Schijnt er dan geen zonne meer
voor de ongelukkigen, die eens den glimlach
kenden van het geluk.

Zij schudde langzaam het hoofd.

En strak staarde ze voor zich heen.

Doch langzamerhand, zooals dit dikwijls
gebeurde in den loop van den dag, verwarde
haar geest.

En de waanzinnigheid overmeesterde haar
weder.

— Ach, lachte ze plots, hoor... het is de
wind, die in de geurige bloeiende hagen het
hymne der lente zingt!... Wat zoete akkoor-
den!... En de vogelen neurieën mede... En de
bloemen fluisteren eene heimelijke taal... En
ik ook, ik, in blank gewaad, dwaal door de
bosschen... Dag, vogelkens, zing mij nog
steeds het liedeken der lente, der liefde. En
ik wil leven, lieven, zingen. Hopsa, vogeltjes,
terwijl ik een bloemtuil pluk voor mijn ede-
len bruidegom, een zanger: juich... Hahaha,
lachte ze, en rees op.

En met een glimlach op de lippen, zong ze,
teeder zoet, soms kreunend:

Ik stap door de bosschen, met bloemen
[omkranst,
En schalle mijn zangen, sa, krachtig en stout!

Gezongen! Ik weet er een hemelschoon kind.
Met oogen als perels en lokken van goud!

Ik zag haar, ik minde. Doch of ze mij mint,
Zij heeft mij zoo roerend in de oogen
[geschouwd.

Beminnen, bemind zijn door 't edelste kind,
En de oogen als perels en lokken van goud!

Zij zweeg.

Het tempeest hilde, en het gehuil verstierf in droeve klachten.

Zij lachte.

En weer zong ze:

Hij had haar slechts eenmaal bewonderd,

Zij traden stilzwijgend voort;

Hij fluisterde, hartekloppend,

Een schuchter liefdewoord.

Neen, denk niet: het waren slechts woorden.

Och, kon hij u zeggen, lief kind

Hoe dat hij nu vreest voor een antwoord.

En tevens u edeler mint.

Neen, denk niet: het waren slechts woorden.

De schuchtere droomer wacht;

't Vervullen van zijn belofte

Gedaan op uw lippekens zacht.

Hij fluisterde schuchter en stille

Van liefde en van eeuwige trouw,

Eerbiedigend eene vrouwe, bemint hij

Voor eeuwig, u, edele vrouw.

En hare stem verstierf in een gekreun. En dan weêr blikte ze star voor zich heen, zonk neêr... Zij brak uit in schreien. Buiten bleef de wind huilen. Hans sliep steeds voort.

Blanka sprak:

— O, hoe schoon! Edele jonkers, buigt voor mij! Ik ben de koningin des bals! Ik ben... Ja, men vertelt zoovele zonderlinge dingen en...

Op dit oogenblik werd er buiten op de deur geklopt.

Blanka verschrikte.

— Wie mag daar zijn?

— Hé, goede mensen! kreet men van buiten. Hebt medelijden. Aanhoort ons. Wij zijn verdwaald!

Blanka wierp een blik op haar vader, die in een diepe rust scheen gedompeld.

— Hé! Is er niemand binnen? Het is onmogelijk buiten te blijven.

Op dit oogenblik werd de deur geopend. Een sneeuwjacht joeg binnen. Blanka slaakte een kreet van ontzetting.

Drie mannen, in hunne mantels gewikkeld en bedekt met sneeuw, traden binnen.

— Verschooning! Doch de woorden verstierven op de lippen van den spreker, en

alle drie traden een stap achteruit, verschrikt en ontsteld door het aangrijpend tooneel van ellende, dat zich voor hunne blikken vertoonde.

Het waren de keizer, de minnezanger en de hofnar. Karel blikte het meisje aan, en murmelde:

— Wij zijn op de aangeduide plaats.

Hij naderde het bed, waarop Hans lag uitgestrekt, de beenderige magere knoken ontbloot.

Deze opende de oogen en keek verdwaasd rond.

— Hans, sprak de keizer.

— Ik zie niet door de duisternis, sprak Hans. Wie roept mij? Zijt gij het, dochterken? Blanka?

— Hans, hernam de keizer, herinnert gij niet die stem nog gehoord te hebben?

— Waar ben ik en wie zijt gij? vroeg Hans, en stak zijne ontvleeschde armen uit. Nader... of ik droom.

— Ik kom uwe smarten lenigen.

Hans poogde zich op te richten, stak het hoofd vooruit en blikte den keizer aan.

— O, nu herinner ik mij die stem nog te hebben gehoord. Het is de stem... de stem des... O, vorst, sprak hij plots met heesche, bevende stem, ik ben rampzalig, diep ongelukkig.

En Hans boog het hoofd en tranen rolden over zijne bleeke wangen.

Allen zwegen.

— Waar is mijn dochterken? vroeg hij.

— Vaderken, hier ben ik! riep Blanka, liep tot haar vader, knielde neder voor het bed en drukte hem de handen.

— Hans, edel hart, vergeet uw lijden, hernam de keizer. Zorgen zullen u worden toegediend en te beginnen van morgen heersche er welvaart in uwe hut tot eindelijk, na uw genezing, gij zult beloond worden... Armoede grijnst u niet meer tegen. Uw dochterken zal genezen te midden van geluk en lach, te midden der gelukszonne, die u zal overstroomen met licht. Hoop, juich... Hans, droomerige ziel, die geknakt werd in den levensstorm.

— Vorst, o, edele vorst! Wat zijt gij goed! snikte Hans.

En de armen opstekende ten hemel, bad hij terwijl hij den arm sloeg om het hoofd van zijn dochterken, en haar aan het kloppend hart drukte.

— O, Heer der verdrukten, mijne tong zal nooit nalaten uw heiligen naam te zegenen.

Weer viel de stilte in.

Karel hernam:

— De hemel deed ons uwe schuilplaats ontdekken om u te redden uit de klauwen der ellende. Straks, na den orkaan worden u reeds levensmiddelen uitgedeeld door de bewoners der hoeve... Wachten wij eerst tot den storm is overgegaan.

Eenige oogenblikken later knetterde het vuurtje in den haard.

Jochem had een veldflesch van onder den mantel genomen en deed Hans en zijne dochter eenige kloeke teugen wijn nemen.

Wanneer de rosse glans van het vuur in de kamer gloeide, werd het er warm en lustiger.

De arme verworpingen werden opgeruimer, glimlachten. De waanzinnige lach was verdwenen van de lippen van Blanka.

Zij hoopten, droomden.

Jochem verlustigde allen.

De wijn verkwikte hen.

— O, sprak Hans, dat herinnert mij de goede tijden van vroeger, toen ik de schellen der zotskap deed rinkelen en onmeedoogend harten deed bloeden onder de steken der bijtendste satire, van den scherpsten spot.

De minnezanger wierp droomerige blikken op Blanka, zoo vermagerd, doch het profiel van het gelaat en de slankheid der gestalte, de donkere lokken en het groote oog duiden aan, dat zij eene ideale, edele schoonheid moest zijn geweest; eene bloem, verborgen onder distels en onkruid, welke slechts vrijheid en de stralen der zon verlangden, om welig en geurvol te ontwaken.

Een uur later was de sneeuwstorm bedaard. De wind waaide nog heviger, maar de wolken waren opgetrokken. De lucht was scherpblauw.

Jochem en de minnezanger trokken heen naar de hoeve, welke zij hadden verlaten, om hulp en bijstand te bekomen en voedsel mede te brengen.

Rond vier uur, toen het begon te schemeren, kwamen zij met een ganschen voorraad brandstof, voedsel, kleeding en dekens aan, gevoerd op eene slede door twee knechten.

Toen alle zorg aan de ellendigen was toegebracht, namen de keizer en de twee makkers met de knechten afscheid.

De knechten droegen lantaarns, welke een

dansenden, rooden gloed op de sneeuw wierpe en hunne schaduwen akelig deden uitkomen.

De tocht was moeilijk en het zweet liep hun van het gelaat, wanneer zij de hoeve bereikten.

De bazinne wachtte hen.

Het avondmaal stond reeds op de tafel.

Het smaakte natuurlijk opperbest.

— Die arme menschen, jermieerde de vrouw, zoo rampzalig! En gij, heerschap, denkt gij hier den nacht door te brengen?

Wij moeten hier doen opmerken, dat de twee knechten niet wisten dat de keizer hun gezelschap was geweest. De vorst had het uitdrukkelijk bevolen, geen woord te spreken van zijne tegenwoordigheid in het bijzijn van vreemden.

— Bazinne, antwoordde de vorst op de vraag der vrouw, naar Brussel begeef ik mij natuurlijk niet meer. Ik wil u alles vergelden, en blijf hier, om met u naar de Kerstmis te middernacht te gaan. Ik ben gekomen om eens een echt kristelijken indruk te gevoelen, te midden der oprechte devotie van eenvoudige dorpelingen.

— Ja, in de stad is dat zoo niet, niet waar heerschap? Daar is de bevolking verfinjerder, zedelooser, en heeft meer en meer de aartsvaderlijke zeden afgezworen.

— Ja, dat is gewoonlijk zoo.

— En hof en edelen geven er het voorbeeld van. Het moet er niet goed zijn aan het hof, en die ridders houden den zot met eer en geweten. Ik weet niet of gij een ridder zijt. Maar ik zeg het maar vlakaf, en dat vind ik ook nog het beste.

— Ja, bazinne, daar hebt ge gelijk in. Doch buitenlieden zijn dikwijls niet erg ingenomen met stedelingen.

— Oh, zus en zoo... Het is de waarheid wat ik zeg, heerschap. Ik heb vele van die hovelingen hier aan den gang gezien. Die arme Blanka moet ook een slachtoffer zijn van zulk een harteloozen kerel, en daaruit werden al hunne rampen geboren. O, 't roept wraak bij God, en de gerechtigte hemel zal die schuldigen wel weten te straffen! Toe, heerschap, pak nog een beetje vleesch, en drink nog een kopje melk! Straks gaat ge heen. De nacht is koud; de wind huult nog, en van hier tot aan de kerk is de weg nog al lang. Voeg daarbij dat ge twee uren in de kerk moet knielen; en

eer ge dan thuis zijt en wat zult genuttigd hebben, om daarna in de kevie te kruipen; ik verklaar u, dat ge wel honger zult hebben!

— Ik sla het niet af, vrouwtje.

Allen hadden zich, een half uur later, rond den haard geschaard, en de vertelsels en grappen deden hun ronde, in tegenstrijd met de andere jaren.

Toen baden zij den rozenkrans en vertelden stichtende geschiedenissen.

Om elf uur begon het op de dorpskerk te luiden. Warm gewikkeld in hunne mantels, verlieten de reizigers de hoeve met den boer, de meiden en de knechten.

Drie, vier lantaarntjes werden gedragen.

Stilzwijgend stapten zij voort in den kouden, helderen nacht, terwijl rondom hen zich eindeloos het sneeuwtapijt uitstrekke.

De sterren pinkten in het blauw. In de takken der boomen gierde de wind.

Als iets plechtigs hing of zweefde er over de natuur.

Naarmate zij het dorp naderden, zagen zij hier en daar in de verte lichtjes zweven, bewegen, kronkelen, plots verdwijnen, en dan weer voor een oogenblik verschijnen.

Soms vernamen zij stemmen; de sneeuw kraakte; menschen gleden voorbij, als schimmen.

De klokken op den kerktoren klonken luidere.

Eindelijk zagen zij het huis Gods, daar plechtstatig oprijzen, terwijl van uit de boogvormige vensters de gloed van 't licht straalde en een rosse plek op de lichtblauwende sneeuwtapijt wierp.

De knechten begonnen gebeden te prevelen en allen traden het huis Gods binnen.

Een heilige ontroering greep hen aan, wanneer ze in het huis des Heeren traden.

De kerk was zeer klein, doch uiterst zuiver.

De dorpelingen waren er reeds allen neergeknield, plechtig, en baden ingetogen.

Aan het kleine altaar pinkten eenige kaarsen.

De kleine misdienaar liep er heen en weer met den koster, alles bereidend.

In de hoeken en aan het kerkgewelf hing de schemering, die over de neergeknielden menigte, in sombere kleuren gekleed, iets dichtelijks, iets gelukzaligs deed zweven.

De knechten, de landlieden, die onze drie

reizigers hadden vergezeld, traden meer naar voren.

Wonderhoorn, Jochem en de keizer bleven staan in het achterste gedeelte der kerk. Zij ontblootten het hoofd en staarde mijmerend over de dorpelingen.

Op den toren luidden steeds de klokken en riepen de geloovigen ten tempel.

Eindelijk, om middernacht, trad de priester op het altaar.

De bel klonk; de koorknaap deed de belle-tjes rinkelen.

De priester, een eerbiedwaardige grijsaard, met lange zilverachtige lokken, die hem op de schouders golfden, knielde neder, prevelde eenige gebeden, en begon het heilig Misoffer.

De stilte werd nog plechtiger.

Men hoorde niets dan het geprevel van den dienaar Gods, soms een gekraak, dan een zucht, welke uit de borst van dezen of genen Christene opsteeg.

Plots, na het Gloria, begon de koorknaap met heldere stem, engelachtig, een kerstlied te zingen.

Een gemurmel liep door de kerk. Allen hielden den adem in, luisterend. Het was aan doenlijk, die reine woorden te hooren, in dien heiligen nacht, te midden der plechtige stilte, allen neergeknield zijnde.

De keizer werd aangedaan door den reinen eenvoud, en zonk op de knieën.

Jochem was bleek van ontroering, des minnezangers oog werd door een gelukzaligen glans opgehelderd.

Vele vrouwen weenden... Na den zang werd de mis weer voortgezet.

Na twee uren was de dienst ten einde, en met dezelfde ingetogenheid, nog ontroerd, gingen de boeren over het sneeuwveld, soms een woord tot elkaar sprekend, en verdwenen eindelijk in de duisternis.

Soms wierpen zij een blik naar de donkerblauwe lucht, waarin de sterren geheimzinnig pinkten.

Onze drie reizigers spraken geen woord, doch volgden de buitenlieden.

— Hoe plechtig in die eenvoudigheid, murmelde de minnezanger, en fluisterde eenige regels van het kerstlied.

Een kindeke is geboren,

Al in den heiligen nacht.

Hij stierf voor zondige menschen.

Hier zweeg hij.

De nacht was stil. Geen windje slierde meer over de velden, en de bevezende sneeuw kraakte reeds hard onder de voeten.

Eindelijk kwamen zij hongerig en een weinig vermoeid op de hoeve aan.

Een lustige rosse glans viel door het venster op de sneeuw; de bandhond begon luid te blaffen.

De bazinne verscheen op den drempel.

— Ah, heeren! zijt gij daar? Komt nu maar binnen; het is zoo warm. De melk dampd op de tafel, en de spijzen zijn zoo lekker bereid, heerschap.

En zij richtte zich tot den keizer:

— Deed de nachtelijke lucht u goed?... Was het niet te koud?

— Neen, vrouwtje, en ik ben waarlijk gelukkig, zulke edele indrukken in een eenvoudige kerksken te hebben ondervonden.

— Spijtig, dat het er wat armtierig is.

— Dat kan beteren, vrouwtje; ge moet er den keizer maar eens van spreken. Die zal misschien het zijne wel bijbrengen, om er wat verandering aan te brengen.

— De keizer? Ja, dat kan. Doch die heeft veel geld noodig om oorlog te voeren en om feesten te geven. Hoe zou hij het ook te weten komen?

— Het is waar, maar misschien bij toeval.

— Bij toeval? Ik wilde dat het toeval onzen edelen heer maar eens hier bracht. Mij

moet hij niets schenken; maar aan onze kerk en aan de armen der parochie.

— Nah, wie weet, vrouwtje?

— Ja, ja, droomen wij niet. Zet u maar aan tafel, heerschap, en zeg me dan eens waarlijk hoe het eten smaakt. Toe, mijn kinderen, aan tafel! Hoort het vuurken maar knetteren, hoe warm.

Een uur later gingen allen wat rusten. De keizer bleef met Hans en Jochem in de eetkamer en was niet te bewegen een bed te nemen.

Zij wierpen takkenbussels op het vuur en bleven zitten denken en mijmeren.

Met het kriecken van den dag trokken onze reizigers naar Brussel.

Eenige dagen later kwam een bode de hoeve opgereden en bracht aan de vrouw het bericht dat de keizer voor het versieren der kerk zou zorgen en aan de vrouw drie tonnen wijn ten geschenke gaf.

Hans werd nu met zijne dochter gehaald en naar de stad gebracht.

Toen de vrouw den ruiter van het hof zag wegrennen, murmelde zij tusschen de tanden:

— Pardjek, ik verwed er mijn hoofd voor... maar dat heerschap was de keizer, of 'k ben geen boerinne meer.

ZESTIENDE HOOFDSTUK.

DAGEN VAN GELUK.

Daar braken weer dagen van geluk en voorspoed aan voor Hans en zijne dochter, uren van vreugde.

De traan der smart was veranderd in een vreugdetraan, welke in hun oog perelde.

Zij betrokken een huisje buiten de stad Brussel, een lachende woning, met een kleinen tuin achter, geheel en al ingesloten tusschen eiken en beuken. In den hof staken fruitboomen en wilde kastanjelaars hunne knoestige kruinen op. Op het zwarte dak van stroo kirden en roekoedden de duiven. Rond vensters en deur kromden zich de wingerd-

takken, tusschen dewelke de zwaluwen hunne nesten hadden gebouwd.

In de takken der boomen zongen de vogelen een lied van liefde en vrede.

En daar woonde de oude hofnar en zijne herstellende dochter.

De keizer bood hun aan, verblijf te komen nemen aan het hof.

Hans dankte den vorst met vreugdetranen in de oogen.

Hij wou leven voor zijn kind, met dat kind, gansch afgezonderd, in eene volledige rust.

De Vroolijke Daden van Keizer Karel

(Volledige uitgave)

VLAAMSCH E BOEKHANDEL. — ANTWERPEN.